

případech, nýbrž jen na tom, co v tomto případě se stalo nebo nestalo. Důkazy nabízené o okolnostech svrchu vytčených, nemají tudíž pro tento spor významu, a nebylo třeba, naříditi doplnění také v tom směru. Teprve dle výsledků doplňovacího řízení bude tedy možno dospěti ke spolehlivému úsudku, zda mezi žalobkyní po případě firmou D. a žalovanou došlo k platné smlouvě kupní, a zda chováním žalované, odmítnuvší přijetí zboží a zaplacení kupní ceny, vzešly prodávateli proti ní nějaké nároky. V případě kladném bylo by ovšem nutno — a v tom směru dlužno dáti za pravdu žalované —, by žalobkyně přesně vyjádřila, čeho se vlastně domáhá na žalované, kterémužto vyjádření žalobkyně dosud se vyhnula. Dle čl. 354 obch. zák. přicházely by v úvahu jen dvě eventualy, které navzájem se vylučují a vedle sebe nemohou obstáti. Buď žádá žalobkyně splnění smlouvy (tedy zaplacení kupní ceny) a náhradu škody pro opožděné splnění (zejména úroků z prodlení), — nebo místo plnění náhradu škody pro nesplnění. Možnost posléze naznačená zdá se ovšem býti vyloučenou, protože by příslušný nárok byl závislým na tom, že se žalobkyně zachovala dle čl. 343 obch. zák. — jak čl. 354 obch. zák. výslovně stanoví, a žalobkyně nebyla s to prokázati, že šetřila tohoto předpisu. V tom případě byla by oprávněna výtka, činěná v rekursu žalované předpokladu odvolacího soudu, že prodej dle čl. 343 obch. zák. byl pouze právem, nikoli povinností žalobkyně. Z těchto úvah plyne, že nelze se obejít bez doplnění řízení v první stolici, že tudíž rozhodnutí odvolacího soudu jest správným, byť i nebylo lze vezkrze souhlasiti s vývody odvolacího soudu, a byť i doplnění bylo třeba ještě v jiných směrech, než v těch, ve kterých bylo nařízeno soudem odvolacím.

Čís. 1875.

Lze povolití knihovní vklad užívacího práva ve smyslu § 98 horn. zákona.

(Rozh. ze dne 3. října 1922, R I 717/22.)

Na základě rozhodnutí správních úřadů a nejvyššího správního dvoru soudního, jímž důlní společnosti přiznáno užívání pozemků ve smyslu § 98 horn. zák. domáhala se důlní společnost, by jí byl povolen vklad služebnosti užívání ve smyslu § 98 horn. zák. na pozemcích, v rozhodnutí správních úřadů označených. **K n i h o v n í s o u d** žádosti vyhověl, **r e k u r s n í s o u d** ji zamítl maje za to, že rozhodnutím správních úřadů byly vlastně pozemky, o něž jde, pro žadatelku vyvlastněny, čímž nedostalo se jí pouhé služebnosti, nýbrž poskytnuto jí oprávnění, vyvlastnění na vyvlastněném pozemku poznamenati, ba dokonce žádati za převod vlastnictví k pozemku. Kromě toho měl rekursní soud za to, že rozsah užívacího práva jest neurčitý, což nelze odčiniti ani poukazem na § 98 horn. zák. (§ 12 knih. zák.).

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Dovolacímu rekursu nelze upřítí oprávněnost. Nejvyšší soud nesdílí právního názoru rekursního soudu, že povinnost majitele nemovitostí ve

smyslu § 98 horn. zák., ponechati podnikateli hor užívání pozemků, jichž je k dolování nutně třeba, za přiměřené odškodné, nelze na roveň klásti povinnosti majitele reality, zatížené věcnými právy ve smyslu § 9 knih. zák. Povinnosti, vyplývající z ustanovení uvedeného paragrafu horního zákona obsahují v podstatě známky uvedené v §§ 472 a 482 obč. zák., při čemž nevádí, že majitel hor po případě poruší i podstatu zatíženého pozemku, neboť občanský zákoník označuje v §§ 477 a 503 i právo lámati kamení, kopati písek a páliť vápno jako služebnost. Nesprávným jest též názor, že tu jde o vyvlastnění v užším smyslu dle § 100 horn. zák., naopak z rozhodnutí správních úřadů jest zřejmo, že žadatelce bylo pouze uděleno právo užívání pozemků ve smyslu § 98 horn. zák. po dobu dolování a nikoli vlastnické právo k těmto pozemkům beze všeho omezení. Náležitosti § 12 knih. zák., že nutno přesně udati obsah a rozsah služebností a věcných břemen, bylo zadost učiněno poukazem k § 98 horn. zák. a k rozhodnutí správních úřadů, jež odpovídají předpisu § 33 lit. d) knih. zák. Dle § 94 tohoto zákona mohl knihovní soud přihlížeti pouze k obsahu knihovní žádosti a příloh, pročez je nemístné tvrzení majitele pozemku v rekursu do usnesení soudu první stolice, že sporných pozemků již dávno bylo užito, takže prý služebnost užívání nyní nemá smyslu.

Čís. 1876.

Sudiště podle § 87 a) j. n. Objednávka zboží může se státi i ústně, jen pokud z její musí býti podán písemně. K tomu stačí agentovo písemné sdělení o kupitelově ústní objednávce.

(Rozh. ze dne 3. října 1922, R I 1113/22.)

Žalobu o zaplacení kupní ceny za dodané zboží opřel prodávatel co do místní příslušnosti o § 87 a) j. n., ježto kupitel ujednal objednávku ústně s žalobcovým cestujícím, jenž to žalobci písemně sdělil. Námitce místní nepřislušnosti soud první stolice vyhověl, maje za to, že podle § 87 a) j. n. jest třeba písemné objednávky kupitele nebo jeho zmocněnce. Rekursní soud zamítl námitku místní nepřislušnosti. **Důvody:** Jest nesporno, že žalovaný objednal zboží prostřednictvím žalobcova agenta Hynka D-a u žalobce. Dopisy tohoto agenta žalobci jest tato objednávka listinami prokázána, a jest tudíž založeno sudiště podle § 87 a) j. n., poněvadž žalobce jest protokolovaným obchodníkem a žalovaný jest obchodníkem, a poněvadž pohledávka pochází z prodeje v rámci obchodu žalobcova, kterýžto obchod byl uzavřen během dvou let před podáním žaloby. Zvláštní listiny o uzavření smlouvy není zapotřebí ku založení tohoto sudiště.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Žalovaná strana má za to, že předpisu § 87 a) j. n. není vyhověno, sdělili-li agent prodávající firmy objednávku, ústně sjednanou, písemně své firmě; zboží musí prý býti písemně objednáno kupitelem samým. Názor tento však není správným. Zákon nemá ustanovení, že zboží musí